

“Olé tus vídeos”, Amadeu

El director general de l'ens metafísic ha inaugurat l'estiu amb una carta d'ajust de comptes. Destinada (sobretot) a assessors lingüístics, i legal fins a la nàusea, la maniobra té una lectura revengista contra els treballadors que tal dia farà un any van subscriure proclames contra l'aplicació del *diccionari 543*, un joc *secessioblat-vero* en el qual Lluís Fornés, *El Sifoner* per al *glamour*, cantava el *rien va plus*.

Segons les previsions, la Unitat d'Assessors Lingüístics quedarà simplificada al mínim exponent, a cos de guàrdia per als informatius, que són el lipo-soma de l'invent. De fet, l'exemple televisiu que practica el director general no necessita d'assessories lingüístiques, i cada dia necessita menys de més coses. L'ús de la llengua pròpia ha estat *bonsaitzat*: la producció pròpia ha estat substituïda pels programes comprats per la Federació de Televisions Autònòmiques (conduïts en castellà per a la fàcil comprensió d'espectadors gallecs, andalusos, madrilenys i bascos) i la llengua de les pel·lícules és la mateixa que fan servir en TVE. No seria moment d'inculpacions si els pressupostos que alimenten l'invent capritxós no tingueren origen en les butxaques públiques, però no és el cas.

Les premisses de la fundació de la TVV (la promoció de la indústria audiovisual i la recuperació lingüística), per tant, o per càlcul o per desídia, no han trobat transcrip-

ció en la realitat. Fabregat, amb la corresponsabilitat del PSOE, ha fet alguna cosa més que transformar la llei en lletra morta i mofar-se de la institució: ha fet de TVV un espectre digne del laboratori del doctor Frankenstein.

Prova de tan magnífics resultats, és, en el percentatge que siga, l'actual composició del consistori de València i l'augment d'implantació d'UV en comarques estèrils per als retrofolkloritzants.

L'exportació diària d'uns valors localitzats i aïllats políticament entre el barranc de Carraixet i el nou llit del Túria fan que el centre televisiu de Burjassot tinga tots els números per a ser la pedra contra la que rebotarà l'hegemonia del PSOE. Visca la ruleta russa.

Miquel Alberola

Barcelona segons Lucas

El primer Action! que George Lucas ha donat a Barcelona ha estat tota una revelació. L'autor de *Star Wars* ha vin-

gut amb el seu equip a rodar un dels episodis de la sèrie televisiva sobre la joventut d'Indiana Jones. L'acció s'ambienta a començaments de segle amb una família burgesa benestant que bull en la ciutat modernista. Ideal per a poder lluir els encants arquitectònics de la ciutat.

Aquesta primera escena transcorre a la porta de la casa de la família. La revelació està en la tria que els americans han fet per ambientar aquest espai: la façana de l'Hospital de Sant Pau, un lloc de dimensions descomunals que cap director europeu hagués mai triat per por de perdre tota versemblança. Lucas, en canvi, s'ha deixat estar de cases més o menys coquetones i ha tirat per la via de la grandiositat. Si ell diu que els barcelonins rics de l'època vivien en palaus impossibles, el públic no tindrà cap problema per a creure-s'ho. És una qüestió de confiança, de magnitud, d'estructura mental i de menyspreu per la versemblança històrica. I sobretot de noció d'espectacle.

El que és més fascinant d'aquesta primera elecció és que tot i ser lícit, a cap dels directors que han operat per Barcelona se l'hi hauria ocorregut aquesta utilització optimitzadora dels recursos decoratius que la ciutat proporciona. Quan Antonioni va fer

passejar a un esmaperdut Jack Nicholson que havia iniciat la ruta del sud a Barcelona, es va deixar endur per la

fascinació arquitectònica però en dimensió natural. L'única llicència que es va permetre Antonioni era posar als dos protagonistes, Nicholson i Maria Schneider, en diàleg intens a la terrassa de La Pedrera en l'època en què ningú podia pujar-hi. Però la prevenció realista del director italià és totalment inversa al deliri espectacular de Lucas. Potser la mateixa diferència que hi ha entre el cinema americà i l'europeu.

Tot i que l'argument de la sèrie és secret, es fàcil imaginar que tots els decorats naturals del film seguiran mantenint la mateixa desproporció. No ens estranyem si el jardí privat és com a mínim el paradís tropical dels jardins Costa i Llobera de Montjuïc. La Pedrera acull únicament la modesta casa de l'amant; el Liceu pot esdevenir un cinematògraf on el jove Indy disfrutará amb les primeres aventures exòtiques. I potser el Palauet Albéniz —que ara és residència dels reis d'Espanya— a la Barcelona de Lucas és la casa dels masovers. I encara gràcies.

Jordi Balló